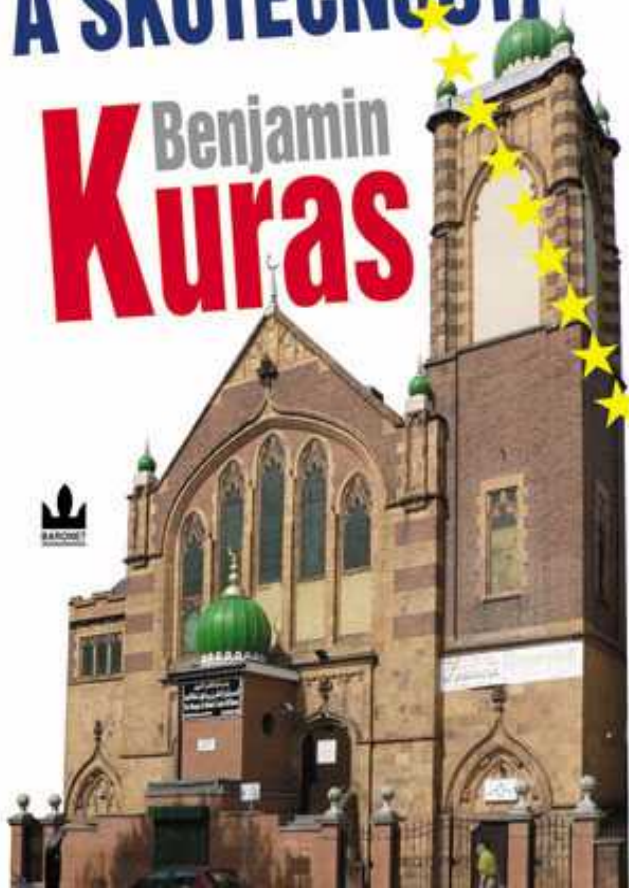

EVROPA SNŮ A SKUTEČNOSTÍ

Benjamin
Kuras

RECENZE KURASOVÝCH KNIH

ČEŠI NA VLÁSKU

„Dělá českou historii snadnou jako vyhození z okna. Pitvá českou národní povahu s gusem a vtípem. Informativní a nesmírně zábavná perspektiva českých dějin.“

The Prague Post

„Kuras vládne mistrně perem, má smysl pro nadsázku a katarze mu rovněž není cizí.

Stojí za to pohlédnout do zakřiveného zrcadélka a nezlobit se na obraz, který se objeví. Kdo ví, zda to není naše pravá tvář.“

František Cinger, Právo

JAK PŘEŽÍT PADOUCHY

„Vtípná analýza současné civilizace a naší české situace.“

Ivan Klíma, Moje knihy desetiletí, Anketa Literárních novin

„Čtrnáct vtípných kapitol, někdy i trochu moralizujících, o zlu, nesmrtnosti, sobectví, o cestě z otroctví, umění přežívat, o dobru, úspěchu, prosperitě či penězích.“

František Cinger, Právo

NEBÝT GOLEMA

„Lehkým a přátelským tónem, čtivě a přehledně opravuje zavedená mínění o českém a světovém židovstvu. Tím přispívá k občanské a náboženské spolupráci a ke vzájemnému sdílení mezi Židy a jejich okolím. Jeho humor je příjemný a usnadňuje čtení.“

Ivan O. Štampach, DINGIR

JE NA MARXU ŽIVOT?

„Rozvíjí formou politických komentářů příběh hodný autora thrillerů. Vše je přitom podáno zábavným stylem se spoustou anekdot, který má čtenáře přesvědčit, že jde opravdu jen o chytrou legráčku, jež rozhodně není míněna vážně.“

Viktor Šlajchrt, RESPEKT

PRYČ S PRAŠIVKAMI

„Ačkoli je nazval Šprýmy a moudrosti z let 2000–1, zasměje se člověk především slovnímu humoru nebo povídání o ženách (a občas o vztahu mužů k nim)...

Jako pokaždé ale svazek stojí za přečtení.“

František Cinger, Právo

ANTONÍN A FRANTIŠEK JSOU NAŽIVU

Cena Jiřího Marka – nejlepší detektivka roku 2001.

EVROPA SNŮ A SKUTEČNOSTÍ

PRAHA 2007

Benjamin Kuras: Evropa snů a skutečností

Vydání první.

Copyright © 2007 Benjamin Kuras

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1195. publikaci.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová ml.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7214-971-1

BARONET

Praha 2007

BENJAMIN KURAS

**EVROPA SNŮ
A SKUTEČNOSTÍ**

OBSAH

ÚVOD: RUB A LÍČ TĚŽE MINCE	11
PŘEHRŠLE PŘÍBĚHŮ Z KOREKTNÍ EVROPY	17
Demokracie štědře darovaná	17
Mrhačství a švindlířství Evropské unie.....	22
Morální relativismus a království nudy.....	26
Lidská práva ohrožují svobodu	28
Zvláštní německý talent	32
Rakousko, sex a cenzura	35
Antisemitismus se opět nosí.....	39
Hirsi Ali – jediný chlap v evropské politice.....	43
Konec právního státu.....	46
Papežovy hranice Západu	49
Do Schengenu nespěchat	51
Česko ve víru migračních toků	54
ZPRÁVA O STAVU BRITSKÉ IDENTITY	65
V říjnu 2005	65
V listopadu 2005	69
V prosinci 2005	75
V lednu 2006	79
V únoru 2006	83
V březnu 2006.....	88
V dubnu 2006.....	95
V létě 2006.....	101
ROZJÍMÁNÍ NAD ZRUŠENÍM BRITÁNIE	107
Pohřeb britského konzervatismu	107
Národní sebenenávist	111
Od Churchilla k Dianě	120
Na pokraji války.....	126
EVROPSKÝ ISLÁM, NEBO ISLÁMSKÁ EVROPA?....	133
Střet civilizací nebude	133

Budování evropského kalifátu	135
Válka v ulicích Eurábie	140
Londýnské atentáty zavinili sionisté	144
Uřezávané hlavy míru	146
Evropští křesťané a islámský džihád	149
Kdo je terorista?	153
Karikatury a Irving – táž svoboda projevu?	156
Dá se válka s terorismem vyhrát?	160
Slabost umírněného islámu	164
Nejbezpečnější obrana proti náboženskému fanatismu	167
Poslední naděje	170
Naděje uvnitř islámu	174
DOSLOV: VYMÍRÁME?	179

„Nejrychlejší způsob, jak skončit válku,
je prohrát ji.“

George Orwell

ÚVOD: RUB A LÍC TĚŽE MINCE

Když jste vy doma cinkali klíči a my venku jsme se chvěli trémou před první návštěvou zdevastované bývalé vlasti, doufali jsme všichni v jedno a totéž: že étos, etika a etiketa parlamentní demokracie, občanské svobody a poctivého podnikání protečou rozspanou železnou oponou ze Západu na Východ. Jakousi přirozenou gravitací, samozřejmou a všem srozumitelnou převahou dobra nad zlem.

Ze začátku to tak chvilku vypadalo a nikdo jsme o tom nepochybovali. Odplavení komunistického bahna čistou vodou svobody bylo jen otázkou času. Tři roky, pět nanejvýš. No dobře, tak deset. Patnáct?

Po roce šestnáctém všichni zjišťujeme, že naopak komunistické bahno prosáкло do všech koutů občanova života a psychiky. Na povrchu se podobá demokracii, pod povrchem zůstalo komunistické. Demokratický kapitalismus si přizpůsobilo podle svého a vzalo si z něho to nejvulgárnější, co se v něm dalo najít. Tak se postkomunismus, který měl být přechodným obdobím terapie, stal trvalým stavem.

Hodně bahna se naopak přelilo na Západ, kde vytváří totéž a ukazuje, jak je ten demokratický étos mělký a křehký. Zvláště je-li to ničení pozvolné, nenápadné a nenásilné, tou zbraní nejúčinnější, kterou je lhostejnost. Ta teď vládne na obou stranách. A mění se v bezmocnost.

Tak vedle postkomunismu vzniká postdemokracie, která se liší jen tím, že se k ní dospělo z opačné stra-

ny. Rub a líc téže mince. Komunistická psychika s demokratickou tváří.

Její ideologií je „politická korektnost“ (anglickou zkratkou PC), která na Západě odstartovala přibližně zároveň s pádem komunismu. V Česku se chytá jen zvolna, protože se příliš podobá staré dobré socialistické pokrokovosti, kterou Češi ještě úplně nevydýchali. Pod záštitou Evropské unie se jí ale už dlouho neubrání, stojí na ní téměř všechny evropské zákony a regulace.

Je marxistického původu a dala by se nejjednodušeji popsat jako myšlenková cenzura tyranie pomyslných nestandardních menšin a menšinových idejí nad standardní většinou a většinovým myšlením, které jsou podle její teorie odpovědné za všechny nešvary, zlovyky a zločiny lidstva. Menšinové a cizí hodnoty povyšuje nad zavedené hodnoty většinové a domácí. Její nedílnou součástí je multikulturalismus, který je náhražkou někdejšího marxistického internacionalismu. Jejím záměrem je rozleptat myšlenkové a hodnotové struktury západní demokracie zevnitř. Vzděláním, propagací, medializací, politizací a osočováním nositelů standardních idejí, hodnot a zvyklostí, označováním nálepkami jako nacionalismus, xenofobie, bigotnost, pozůstatky imperialismu, rasová či ideová arogance. Její strategií je rozleptávat dlouhodobě a pracně budované ideové a hodnotové struktury, na nichž stále tak vratce stojí demokratický Západ. Demokracie přestala být vládou většiny a ochráncem práv jednotlivců a stala se handrkováním nátlakových skupin a skupinových privilegií.

Nově definované nekorektní myšlenky – tak jako kdysi myšlenky nepokrokové, zpátečnické a reakční – se staly nepřipustné v médiích, ve školství, v politice

a jiných veřejných oborech lidské činnosti. Lidé, kteří je vyslovují, jsou vyhazováni ze zaměstnání, pranýřování a zesměšňování. Některé nekorektní myšlenky se už staly trestnými činy a stíhají je lidé, které je možné nejpřesněji nazvat myšlenkovou policií. Mezi takovéto stíhatele nekorektního myšlení patří kromě policie všelijací myšlenkoví referenti obecních správ a polovládních institucí, kterých v celé Evropě přibývá jako hub po dešti. Všichni jsou placeni z kapes daňového poplatníka, proto se horlivě snaží vykazovat mu službu co nejpečlivější, ve formě myšlenkové kontroly co nejpřísnější.

PC funguje tak, že předstírá ohleduplnou a soucitnou laskavost vůči všem možným nestandardním menšinám a menšinovým idejím a zvyklostem, které vnímá jako tak či onak znevýhodněné, a musí je proto zvýhodnit. Těch si dokáže navymýšlet tolik, až z nich udělá privilegovanou většinu a z normální většiny znevýhodněnou menšinu. Mezi takovéto menšiny zařazuje všechny, kdo se nějak liší od většinového normálu. Kromě menšinových etnik třeba homosexuály, tělesně a duševně postižené, intelektuálně zaostalé či pomalé, nedostatečně vzdělané a tu a tam dokonce i praktikující zločince. Vychází při tom z přesvědčení, že tyto znevýhodněné skupiny se a priori nemohou dopouštět ničeho nesprávného, a jestliže se toho dopustí, je to vina té zvýhodněné většiny, která je svým neohleduplným chováním k tomu donutila.

PC začala nejprve jako jev lingvistický nahrazováním slov a pojmenování, která třída samozvaných ideologů pokládala za urážlivá, ponižující či nedostatečně ohleduplná vůči vybraným skupinám. Tím se mnohá

do té doby normální pojmenování stala pro slušné lidi nepřijatelná a nepoužitelná.

Mírnou a v zásadě laskavou formou lingvistické politické korektnosti v češtině je postupný zánik kdy-si běžných a krásných slov jako mrzák, blázen, hluchý, slepý nebo chorý a jejich nahrazení korektními, ale kýčovitými pojmy jako tělesně postižený, duševně postižený, neslyšící, nevidomý, nemocný. V angličtině tato výměna zachází až do absurdit jako „člověk tělesně (duševně) znevýhodněný“ nebo „člověk odlišných schopností“. Impotenci v anglických diagnózách nahradila „erektilní dysfunkce“. A u zaostávajících žáků se slovo „neúspěch“ při známkování na návrh labouristických myslitelů nahrazuje frází „odložený úspěch“.

O stupínek výš – ale pořád jakž takž neškodná – je korekce takzvaného „sexismu“, která upravuje třeba i tradiční náboženské texty tak, aby jména Boží byla v gramatickém kontextu pohlavně neutrální a nebyla spojována s mužským rodem. A jednu dobu feministky beze srandy navrhovaly, aby se vedle *history* (jeho story) učila taky *herstory* (její story).

Ještě o něco nad ní stojí korekce slov používaných u osob páchajících trestné činy. Tak se z mladistvých delikventů stává „riziková mládež“ – která za své činy nemůže a neručí.

O další stupínek výš je jazyková opatrnost etnická, jejíž nejnovější absurditou je zákaz žádat v kantýnách britské policie a dalších státních úřadů „černou kávu“, pro případ, že by to urazilo některého černocha. Místo toho je nařízena „káva bez“, tedy bez mléka, protože v Británii se káva – stejně jako čaj – podává automaticky s mlékem, pokud si neřeknete jinak. Z obav, aby se neurazili muslimové, se u zločinů spáchaných mus-

limy uvádějí pachatelé jako „Asiaté“, což ale zase uráží Indy a Čiňany. Jenže o těch se ví, že za to nebudou nikoho vraždit, takže politická korektnost obsahuje i prvek zbabělosti.

Náboženská ohleduplnost k menšinám vede v anglosaských zemích k zákazu „veselých Vánoc“, nahrazovaných „zimními svátky“ nebo „prosincovými prázdninami“, se „svátečními dárky“, a dokonce „svátečním stromkem“, a městská rada Birminghamu si místo Vánoc vymyslela nové důmyslné jméno *Winter-
val* čili „zimní interval“.

Politická korektnost vychází z historicky ověřeného vědomí, že jazykem, jakým člověk jevy pojmenovává, se utváří způsob jeho vnímání světa a událostí. A že jazyk se tak stává důležitou formou myšlenkové a společenské kontroly občanů. Protože změněný výběr slov mění i naše myšlení, a to směrem od normálního konzervativního tradicionalismu (politické nekorektnosti) k pokrokovému inženýrství lidských duší (politické korektnosti), funguje jako účinné omezení svobody projevu.

Politicky nekorektního činu se Češi a ostatní nováčci v EU dopustili tím, že stranili Americe a ne Francii, za což je Chirac hned usadil, aby nepropásli příležitost učit se mlčet. Nevěděli, chudáci, že Amerika je v Evropské unii už několik let sprosté slovo a podporovat ji patří k nejhorším projevům politické nekorektnosti. Politicky korektní je naopak kšeftovat se Saddámem Husajnem a financovat z evropských daní palestinské teroristy a jejich školy vychovávající batolata k sebevražedným útokům na Židy, kteří jsou podle politicky korektního Koránu „potomky opic a prasat“.

Rovněž politicky nekorektní byla v postkomunistické střední a východní Evropě privatizace, která zašla příliš daleko k thatcherovskému modelu a musela se před vstupem do EU zpomalit až opětně připostátňovat, přičemž nejhoršími provinilci byli Estonci.

Politicky korektní je podle vzoru EU zvyšovat daně, protože ponechávat příliš mnoho peněz občanům na útratu by bylo politicky nekorektní. Aby ale mohli udržovat ekonomiku v úspěšném chodu, je politicky korektní jim usnadnit vypůjčování a politicky nekorektní jim připomínat, že to někdy budou muset vrátit. Třeba se najde někdo, kdo to za ně politicky korektně zaplatí nebo jim ten dluh odpustí. Tím bude nejpravděpodobněji daňový poplatník, proto je politicky korektní zvyknout ho na vysoké daně.

Politicky nekorektní by bylo Čechům vyčítat nedostatky, za které podle principů politické korektnosti nenesou žádnou odpovědnost, protože byli obětí historických okolností, které z nich udělaly, co dnes jsou a co by nebyli, kdyby se historické okolnosti vyvíjely jinak.

Je tedy politicky nekorektní po nich chtít, aby se chovali jako „Stará Evropa“, a naopak je politicky korektní, že se „Stará Evropa“ začíná chovat jako oni.

PŘEHRŠLE PŘÍBĚHŮ Z KOREKTNÍ EVROPY

Demokracie štědře darovaná

Demokracie je teorie, že lid ví, co chce, a zaslouží si to hezky tvrdě, napsal americký politický satirik Henry Louis Mencken.

Protože lid evropský ze všeho nejvíc chce, aby se politikou nemusel zabývat (u Čechů je to podle jednoho průzkumu osmdesát šest procent), evropská ústava mu demokracii podá dokonale ukuchtěnou rovnou na stůl. Nemylme se, že ústava nebude. Bude se o ní opakovaně hlasovat tak dlouho, dokud všichni neodevzdáme tu správnou odpověď. A jestliže nebude samotná ústava, všechny její zákony a regulace se zavedou i bez ní. Evropa je totiž v područí politických nekrofilů, kteří se i po dvojnásobné popravě evropské ústavy mazlí s její tlející mrtvolou a jsou do ní tak tesklivě zamilovaní, že její smrt nedokážou vzít na vědomí. Je jich hodně a mají k dispozici z daní naloupené nekonečné finanční prostředky a neprůhledný mocenský a administrativní aparát.

A taky nemají na vybranou, protože vědí, že by se ničím jiným neuživil.

Bude to demokracie demokratičtější, než jsme si kdy dokázali představit, demokracie lidu štědře darovaná shora, a to z jednoho logického důvodu. Je historicky prokázáno, že všechny demokracie vytvářené zdola vůlí lidu prostřednictvím volených parlamentů jsou nedokonalé, plné omylů a nespravedlností. Politicky nekorektní. A hlavně, chybí v nich „jednota, soudržnost a solidarita“ – ty tři politicky korektní princí-

py, na nichž evropská ústava staví ideál všeobecného blaha bezmála v každé ze svých 448 klauzulí. Tyto nedokonalosti a omyly už Evropa nechce nikdy opakovat, proto si vytváří strukturu dokonalosti a neomylnosti, shrnutou v ústavě v článku I-33, který chtěl k výkonu pravomocí zavádět tyto „právní nástroje“:

1. Evropské zákony, což jsou „legislativní akty s obecnou působností, závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech“.
2. Evropské rámcové zákony, což jsou „legislativní akty závazné pro každý členský stát pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků pro dosažení výsledku se ponechává vnitrostátním orgánům“.
3. Evropská nařízení, což jsou „nelegislativní akty s obecnou působností určené k provádění legislativních aktů a některých ustanovení Ústavy“. Opět „závazné pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo“, přičemž opět „volba formy a prostředků pro dosažení výsledku se ponechává vnitrostátním orgánům“.
4. Evropská rozhodnutí, což jsou „nelegislativní akty závazné v celém rozsahu“.

Pátým nástrojem jsou „doporučení a stanoviska“, která budou dobrovolná – dokud nebudou povýšena do některé z předchozích kategorií.

Takto kromě „formy a prostředků“ zbude národním parlamentům přibližně – a nejspíš i to jen dočasně – dvacetiprocentní volnost vytvářet vlastní zákony, jak už propočítali politologové v Británii. Ostatních osmdesát procent bude nadílka z Bruselu.

Připomeňme si, že podle článku I-26 mohou být „legislativní akty přijaty pouze na návrh Komise“, což